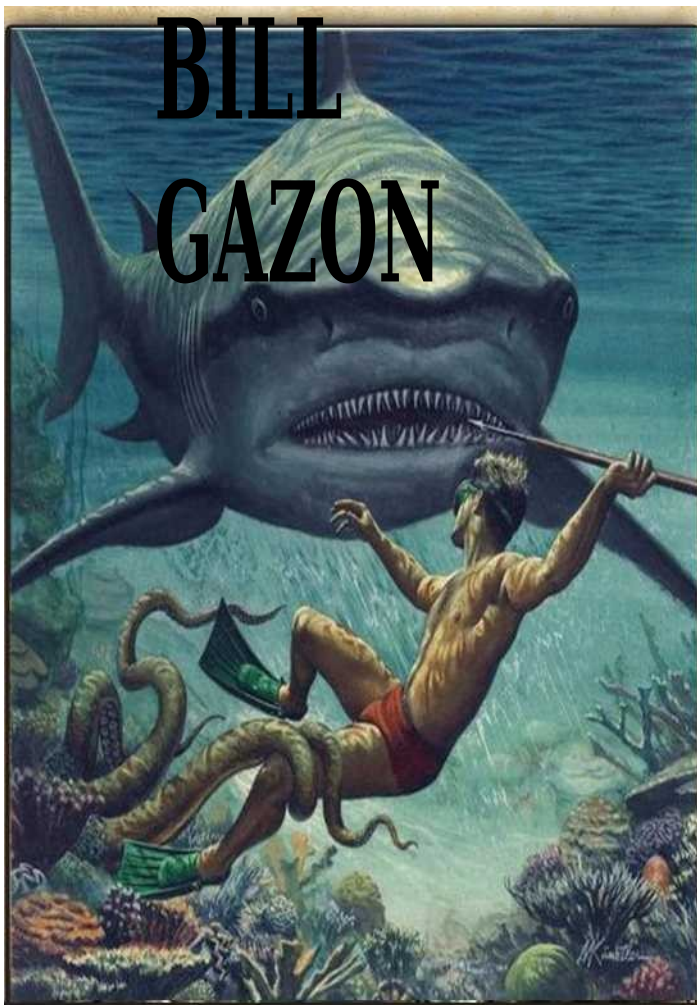

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE MEI

BILL GAZON

4

DIN LAC ÎN PUȚ

**Călătoriile fantastice ale
lui **BILL GAZON****

Nr. 64

DIN LAC ÎN PUȚ

CINE ESTE BILL GAZON?

În căutarea surorii sale pierdute .

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susținătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon și-a pierdut și el părintele și bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susținător al familiei, se străduie să-și clădească o existență nouă. în pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin țări străine.

Pe de altă parte, mamă-sa jelește pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puțin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-și petrece cu prietenii acolo vacanța.

De atunci însă, nu se mai știe nimic de dânsa. Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută și, în cele din urmă, reuși chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu

se va abate niciodată de pe calea cinstei. Și, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul și datoria ce și-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin țări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În același timp însă, cunoscute diferite categorii de oameni și neamuri, din proprie experiență, mult mai bine decât din cititul atâtor cărți de călătorie.

Cititorii noștri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul și parcurgând, în tovărășia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul țărilor și locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseși forțele lui pătrunde rostul și sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaște miezul. Și Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente și va trece prin emoții, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoțim!

**DIN CĂLĂTORIILE FANTASTICE
ALE
LUI BILL GAZON AU APĂRUT PÂNĂ
ACUM :**

- 45. „ÎNGERUL SALVATOR” DIN VALENCIA
- 46. FOC LA BORD
- 47. ATENTAT LA BARCELONA
- 48. O CURSĂ PERFIDĂ
- 49. PLUTONUL DE EXECUȚIE
- 50. DRUMUL SPRE MADRID
- 51. REGĂSIREA
- 52. ÎN SLUJBA LUI FRANÇO
- 53. ÎN MISIUNE SECRETĂ
- 54. PE CERUL MADRIDULUI
- 55. OSTATECUL
- 56. MISTERUL DIN ALGARVE
- 57. ZBOR PESTE ATLANTIC
- 58. ESCALĂ FORȚATĂ
- 59. INSULA MISTERELOR
- 60. GROTA ORORILOR
- 61. PE CUTERUL PIRAȚILOR
- 62. EROISMUL LUI STILWELL
- 63. PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE

CAPITOLUL I

RECHINUL

- PĂMÂNT ÎN ZARE!

Strigătul acesta marinăresc, acu și de data asta efectul unui elixir. Într-o clipă și celor mai somnoroși dintre eroii noștri le sări somnul. De când îi e dat să strabată omului pe ape, acest străvechi apel conține ceva magic. Pune capăt în orice caz monotoniei, și de cele mai multe ori are semnificația salvării, deși în unele cazuri poate însemna opusul ei. Niciodată nu știi ce te așteaptă când vezi mijind în zare pământul făgăduinței. Poate însemna deopotrivă, salvarea, moartea sau o nouă robie. De acum se impunea prudență maximă, întrucât dacă curentul era prea puternic, era greu de văzut la acest ceas de noapte toate obstacolele care mai erau presărate în calea ambarcațiunii lor. Sam se și instalase la cârmă pe când Bill și Ron luară poziție la tribord respectiv babord încercând să mânuiască vâslele.

O făceau, frânând de data asta viteza bărcii care se amplificase considerabil datorită curentului. În felul acesta aveau răgazul să evite la timp un obstacol constituit din vreo stâncă submarină care le-ar fi putut găuri carena ambarcațiunii lor. Și asta chiar că era pe cale să se întâmple.

— Voltă dreapta! mai apucă să răcnească din toți bojocii Bill, zărind brusc masa întunecată ce se ivi din ape în stânga sa.

Instantaneu Sam luă un mic arc de cerc, astfel încât vântul care-i mâna din spate venea acum dinspre babord. De-abia scăpară de primejdia asta, când după vreo 20 de metri răsună comanda de pe partea lui Ron.

— Bandă babord, Sam.

Din nou se strădui inimosul negru să întoarcă barca într-un unghi maxim, spre stânga pentru a evita primejdia care venea dinspre direcția aceea sub forma unei mase întunecate care se ițea din ape. Cu mai puțin succes însă. O troznitură și ... apa năvăli cu furie prin carena spartă. Cele două fete țipară îngrozite în clipa când

primul șuvoi de apă rece le atinseră picioarele. Dar timp de redresare nu mai exista.

Într-o clipă apa năvăli din toate părțile și barca începu să se scufunde. Nu dură cine știe ce până ce fu cu chila în sus. Ceea ce nu făcuse furtuna și nu se întâmplase în plin ocean, se petrecea acum când erau doar la un pas de salvare. Dar oare nu se întâmplă de cele mai multe ori așa? Nu mai era timp de reflecție. Sam își abandonează imediat postul de cârmaci devenit inutil și se repezi să o sprijine pe Thea care-i era mai aproape. Același lucru îl făcu Bill cu Iwana. Cât despre Stilwell deși încă rănit era capabil să se salveze singur. O porniră într-o temerară partidă de înot chiar înspre masa stâncoasă care le apăruse în față. Putea fi țărmul sau orice altceva. Norocul lor a fost că era o noapte senină iar apele nu erau deloc agitate. Dacă ar fi fost numai ei, bărbații nu și-ar fi făcut nicio problemă. Așa însă fetele speriate și murate până la piele se constituiau într-o problemă.

Cu chiu cu vai au reușit să pună piciorul pe teren solid. cât despre barcă și

tot ce se mai afla în ea, se dusesese la fund. Din fericire noaptea nu era deloc rece la astfel de latitudini. Dacă ar fi fost pericolul dea contracta o pneumonie n-ar fi fost deloc de neglijat. Neplăcut era totuși. Le lipseau hainele de schimb, și nici măcar nu știau unde se află. După ce-și mai traseră puțin sufletul Bill și Sam se hotărâră să exploreze petecul de pământ pe care se aflau.

— Rămâneți aici, prieteni. ne întoarcem în câteva minute.

Într-adevăr nu le trebui mai multă vreme să stabilească unde se nimerise să acosteze. Sau poate să naufragieze, era mai exact. După câteva minute cei doi, Bill și Sam reveniră cam în același timp.

— Ei, care-s noutățile? se interesă, Stilwell.

— Suntem pe o mică insuliță, la vreo jumătate de milă marină(1852 metri) de țărmul principal. Chiar din vârful stâncii ăsteia se poate remarca țărmul acoperit de vegetație, raportă Sam.

— Atunci noi unde ne aflăm acuma, Bill? întrebă Thea.

— După părerea mea pe un recif de

corali, cum mai sunt și altele în jur. Mă tem că vom mai avertiza de lucru în noaptea asra.

— Cei 800-900 de metri i-am putea străbate și înot dacă am fi siguri că nu există rechini prin preajmă, se pronunță Ronald Stilwell. În orice caz aici pe colțul ăsta de stâncă nnu vom putea zăbovi mult.

— Mă gândesc la ceva începu Sam. Dacă am putea recupera epava bărcii poate totuși am putea încerca s-o reparăm chiar dacă nu vom reuși tot am putea înjgheba o plută. Cu ajutorul acesteia am putea apoi să ajungem la țarm. De plută ar putea uza doar Thea și Iwana fiindcă nu cred că ar fi oprea încăpătoare .

— Uiti de rechini, Sam, il avertiză Bill.

— De prezumtivii rechini. Și-apoi nu am pierdut chiar tot în acest mic naufragiu se pronunță negrul, dezvelindu-și dinții albi într-un zâmbet cuceritor. Uitați-vă ce am păstrat încă la mine, le arată Sam un ditamai cuțitul atârnat la cingătoare de care rareori se despărțea.

— Și ce ai de gând să faci cu arma aia albă, Sam? îl întrebă Iwana.

— Tot ceea cec este necesar în

momentul de față. O pot folosi ca unealtă, sau o să-l salut pe micul pește numit rechin car se va da la noi.

Zâmbiră cu toții pentru că Sam ca de obicei era superoptimist. Era îndoielnic că ar fi putut veni de hac, ditamai rechinului, dacă s-ar fi ivit vreunul, deși s-au văzut cazuri . Numai că Sam sau oricare dintre ei nu prea avuseseră ocazia să lupte cu cuțitul împotriva unui astfel de monstru.

— Toate bune Sam,numai că deocamdată ne lipsește lemnul din care să facem pluta, opină Ron.

— Atunci, să vedem ce putem face, veni răspunsul lui Sam odată cu gestul său neașteptat.

Sărise deodată fără să-i prevină, chiar în locul unde se scufundase barca. Cu toții priviră îngrijorați locul în care se scufundase prietenul lor. După ce trecură vreo 2 minute îngrijorarea lor se transformase în panică. Dar dacă acesta în urma plonjonului său vijelios se ciocnise cu capul de vreun colț ascuțit și-și pierduse cunoștința? Exista pericolul să fie dus de curent undeva în larg, după care prietenul lor ar fi fost pierdut. Chiar când era pe cale

la rândul său, Bill să plonjeze în apă, pentru a-și căuta ortacul, capul cârlionțat al negrului se ivi din adâncuri.

— La dracu Sam, izbucni enervat Bill, știi că ne-ai perpelit cum nu se poate mai bine?

— Îmi pare rău prieteni, dar nu era timp de discuții aici.

Am dat de barcă care este înțepenită într-un intrând stâncos la câțiva metri adâncime, dar n-a fost chip s-o urnesc. Aș avea nevoie de-o funie cu care s-o leg ca pe urmă s-o putem trage cu toții afară.

După un scurt moment de cumpănire, în timp ce Sam se scutura ca o găină murată de apa cu care i se reîmbibaseră hainele, s-a găsit și soluția. Aveau la dispoziție curelele celor trei bărbați și cordoanele fetelor. Mai urma sau să sacrifice și una dintre cămăși dacă tot nu puteau înjgheba o funie suficient de lungă și cu ajutorul ei, să încerce să de deblocheze barca.

Acolo le mai rămăseseră și alte lucruri utile și n-ar fi fost deloc rău să încercec să le recupereze. Bill și Sam au plonjat pe urmă cu această unealtă

improviza un valuri, după ce Iși-au umplut până la refuz plămânii cu aerul sărat al nopții. De două ori au trebui să iasă la suprafață unul după altul, până când munca a fost bine făcută. Cu forțe unite apoi, la care au participat și cele două fete, barca avariata a putut fi trasă la suprafață.

— Ura, ura prieteni! Suntem o forță dacă lucrăm uniți, se declară entuziasmat Sam cel care fusese cu ideea recuperării bpării.

După acest succes, și-au reluat fiecare contribuția principală, adică cureaua cu care contribuiseră la succesul comun. Îndeosebi fetele au fost deosebit de bucuroase că au putut reintra în posesia cordoanelor lor.

— Ei și-acum să ne distrăm prieteni, începu Sam, examinând barca, dar până la urmă entuziasmul său scăzu considerabil, întrucât se dovedi că aceasta nu mai putea fi reparată.

Cel puțin nu în condițiile de față când le lipseau cele mai simple unelte cu excepția cuțitului lui Sam. Totuși ceva se putea face. Exact pluta de care vorbiseră la încercut.

Cei trei bărbați se puseră pe lucru reușind în aproximativ o oră și ceva să dezmembreze barca devenită inutilizabilă și să încropească o plută rudimentară, uzând din nou de curelele bărbaților dar nu și de cordoanele celor doi prietene. Urmau doar să și le recupereze odată ajunși pe țărmul principal. Fuseseră nevoiți să sacrifice o cămașă iar Sam fu generosul care o oferă pe-a lui. De altfel pluta nu trebuia să fie mare ci doar atât de încăpătoare cât să le poată transporta pe Thea și Iwana. Acestea mai aveau misiunea de-a supraveghea apele în eventualitatea că ar fi apărut vizitatori nepoftiți, adică rechinii.

Ce urmau să facă în acest caz extrem era destul de nesigur dar Sam îi asigurase că se puteau bizui pe cuțitul său. Cât despre bărbați, aceștia aveau de gând să înoate pe lângă plută, apelând la sprijinul ei doar în caz de maximă urgență. Oricum ar fi dat-o cu această miniexpediție nautică nu lipsită de primejdii erau datotri, dacă nu voiau să rămână pe această stâncă coralieră, complet lipsiți de mijloace.

Setea și foamea îi chinuiau mai mult

ca oricând, iar o rezolvare a acestor nevoi trupești nu putea fi găsită decât pe o bucată de pământ mai mare, fie ea insulă sau continent. După toate probabilitățile o insulă fiindcă era foarte greu de admis că furtuna îi putuse mâna în cele câteva zile pe continent. Când pluta lor rudimentară a fost gata Sam care fusese cu ideea a făcut onorurile:

— Thea și Iwana, ocupați-vă "cabinele" pe vasul nostru. noi ca marinari vajnici și pricepuți vom avea grijă să vă ducem în port.

Numai că lucrurile nu aveau să decurgă fără peripeții, cum sperau cu toții. Curentul încă mai era puternic și cei trei prieteni care înotau pe lângă plută, sprijinindu-se periodic de marginea ei avură mult de lucru pentru a-i imprima un tempo moderat. Acesta era necesar fie și din cauza pericolului potențial ca noua lor ambarcațiune încropită din resturile primei să nu aibă aceeași soartă ca și aceasta. Adică de a se ciocni de vreo stâncă submarină cu care se pare că era presărat din belșug acest golf, legăturile slabe dintre bucățile de scânduri să se rupă, și să

rămână cu toții pe cont propriu.

Tocmai de aceea Thea care se instalase la prova își luase în mână o bucată de scândură pe care o folosea pe post de vâslă, cârmind repede dacă vreo umbră întunecată s-ar fi ridicat din ape în fața ei. Pentru acest motiv pluta nu trebuia să fie purtată cu viteza curentului submarin pentru că nu ar mai fi avut oportunitate de reacție.

Iată de ce bărbați își dădeau mai degrabă osteneala să frâneze viteza plutei deși cu toții și-ar fi dorit să ajungă la destinație cât mai repede. Deodată un țipăt de groază izbucni de pe buzele Iwanei, care era instalată la pupa. undeva la vreo 20 de metri în spate un corp mare și negru părea să se deplaseze cu iuțeală în direcția plutei. De-acum chiar și la lumina precară a stelelor au putut desluși înotătoarele dorsale în formă de triunghi ale unui pește care venea asemeni unei torpile teleghidate, ață, înspre ei.

Un rechin!

Iată că nu fuseseră cruțați nici de această ultimă încercare tocmai acum când se găseau la maximum trei sau patru sute

de metri depărtare de țărmul mult dorit. Acum totul depindea de abilitatea lui Sam singurul care poseda o armă, dar îi lipsea experiența unei asemenea lupte. Va reuși acesta să se opună cu succes sau unul ori poate chiar doi dintre camarazi or să trebuiască să plătească prețul salvării celorlalți. Dar Sam nu avea de gând să aștepte până ce monstrul marin se va fi apropiat de pluta lor pentru că în acest caz chiar dacă ar fi ieșit biruitor o lovitură zdravănă de coadă ar fi putut-o ușor răsturna.

Doar cu câțiva metri se mai apropiase rechinul când Sam dădu un șvung plutei de care se sprijinea și înotă în direcția prădătorului. Sam ca orice adolescent care fusese odată citise pe nerăsuflăte povești marinărești a unor lupte submarine om-rechin și știa măcar din teorie cum era cazul să procedeze. Numai că acum oricer greșală practică l-ar fi costat viața, între dinții ca de fierăstrău al acestui pește numit pe drept cuvânt, tigrul mărilor.

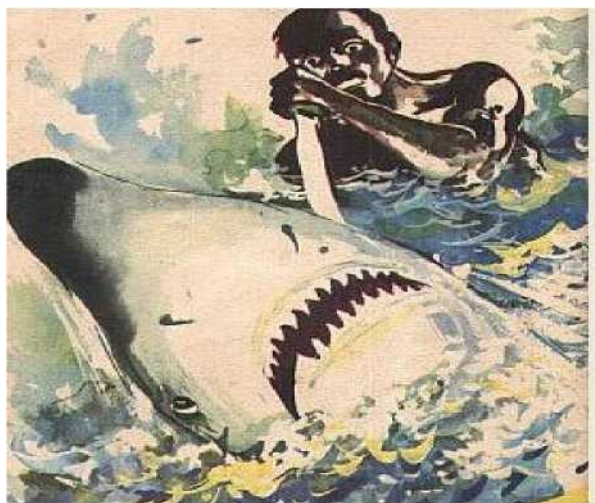
Dar inimosul negru nu era speriat de această perspectivă. Chiar dacă s-ar fi

întâmpilat așa, gândea el, ce mijloc mai onorabil era să-ți închei viața jertfîndu-ți-o pentru a o salva pe a altora? A unor prieteni dragi, despre care nu avea nicio îndoială că ar fi procedat de aceeași manieră dacă circumstanțele erau altele. Când mai era doar la vreo 5 metri de monstrul marin cu cuțitul înșfăcat strașnic în mîna dreaptă, întors cu lama în sus, Sam se cufundă sub valuri. Își calculase cu bine mișcarea pentru că acum revenind pe spate putu zări pîntecetele albicios și moale al rechinului, cel mai puțin protejat.

Cu forța disperării întinse brațul în sus iar rezistența care o întîmpină brusc, aproape tinzînd să-i desprindă brațul îl făcu instinctiv să înțeleagă că avusese succes. Pîntecetele uriașului pește fu spintecat până la coadă și imediat după ce-și smulse cuțitul încă pe sub apă Sam lovi rechinul în vîntre, ca prin forța impactului să se îndepărteze cât mai mult. Sam o știa și el prea bine că un asemenea monstru ar fi avut puterea să-l paralizeze cu o lovitură a cozii chiar fiind în agonie.

Sau poate tocmai din această cauză. Cât despre restul camarazilor aceștia

priveau cu ochii căscați de groază, scena luptei care se petrecea doar la vreo 7 sau 8 metri depărtare de pluta lor. Va reuși Sam să iasă victorios din lupta cu rechinul, sau va trebui să plătească cu viață temeritatea și generozitatea sa? Au văzut cu toții cum Sam se scufundase brusc, și au asistat la saltul spectaculos al animalului marin, odată ce fusese rănit. Acesta își și oprise înaintarea și acum se învârtea în cerc ca apucat de amoc, uitându-și complet intenția, de parcă pluta lor ar fi încetat brusc să mai existe. Era clar că fusese atins, problema era cât de grav. O problemă cu mult mai ardentă era dacă Sam supraviețuise acestei încheștări și nu fusese rănit și el de mișcărilor acestea bruște și necontrolate ale peștelui. Se schimbase și aspectul apelor în jurul rechinului care deveniseră mai închise la culoare, desigur din cauza hemoragiei acestuia. Dar răbdarea camarazilor nu avea să le fie pusă mult la încercare. pe nesimțite se ivi chiar lângă marginea plutei, la pupa acolo încă mmai stătea Iwana , capul creț al negrului.

CAPITOLUL II

UN MIC POPAS DE ROBINSONI

— Doamne Sam, oftă aceasta, am crezut că ai...și fata se opri pentru a nu mai evoca odată în plus perspectiva tragediei de care se temeau cu toții.

Dar Sam odată ieșit victorios, era numai un zâmbet de la bărbie la urechi.

— *Just a piece of cake*, (floare la ureche) se fandosi el spre hazul și bucuria nedisimulată a celorlalți.

Când aruncară încă odată o privire înspre locul unde se produsese

confruntarea om-pește, au rămas surprinși. Acolo se produsese un mic vârtej în care spinarea unui al doilea rechin păru să iasă o dată sau de două ori la suprafață. Ce se întâmplase? După toate probabilitățile sângele rechinului lovit de moarte de către cuțitul lui Sam ademenise la locul faptei un alt "confrate". Numai că acesta profitând de starea precară a consăngeanului său, se apucase să-l înfulece. Acum vedeau cu ochii lor cât de crudă era în lumea animală lupta pentru supraviețuire. Rechinii și crocodilii sunt cunoscuți mai bine pentru acest comportament, canibalic.

— Să ne îndepărtăm cât mai repede Bill! ceru Thea, profund dezgustată.

Ca o umbră lunecă pluta lor rudimentară pe valuri și după nici un sfert de oră acostară la malul dorit.

— Să pitim pluta asta, așa grobiană cum este ea, într-un loc potrivit, întrucât nu poți ști niciodată.

Sfatul lui Ron a fost bun, și au procedat în consecință. Abia acum au găsit

camarazii răgaz ca să-i mulțumească lui Sam pentru curajul și devotamentul lui.

— Nu e cazul prieteni să mă faceți erou acum. M-am dat eu mare dup-aceea dar să știți că am fost mort de frică.

— Tocmai de aceea ești un erou Sam, că ți-a fost frică, dar nu ai ezitat nicio secundă, îi replică Stilwell.

— Ron are dreptatea sa, îl aprobă și Bill. Dacă nu ți-ar fi fost frică ai fi fost doar un iresponsabil.

— În sfârșit, nu am făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut oricare dintre voi dacă ați fi posedat un cuțit, se apără Sam.

Nimeriseră pe o plajă îngustă, dar nu departe de ei se afla un brâu dens de tufișuri. În spatele acestora părea să se găsească o pădure, întrucât încă de pe plajă puteau vedea palmierii giganți înalți de câțiva zeci de metri. La lumina slabă a razelor de lună nu puteau face distincție între aceștia fiindcă apăreau ca o înaltă masă compactă și întunecoasă. S-au întins cu toții pe nisipul care mai păstra pe alocuri căldura de peste zi, osteniți de moarte dar cu bucuria în suflet, că reușiseră să ajungă la un liman oricare ar fi

fost acesta, și că erau întregi și sănătoși. Foamea și setea reîncepuseră să-i chinuie mai tare decât oricând. Acum după ce primejdiile de tot felul care trebuiseră să le înfrunte, au fost cel puțin vremelnice îndepărtate, vechile și cronicele nevoi reieșiseră la iveală. Bill și Sam se ridicară deodată în picioare de parcă ar fi fost străbătuți de același gând.

— Odihniți-vă prieteni, noi ne vom reîntoarce în curând.

Nici fetele nici Ron, așa slăbit cum era n-au acordat suficientă atenție celor doi. Dimpotrivă, s-au îngropat cum puteau mai bine în nisip, pentru a scăpa de senzația aceea constantă de umezeală și a se proteja de alizeul care bătea dinspre larg. Dar Bill și Sam știau ce aveau de gând. Mai mult decât oricând erau cu toții chinuiți de foame și sete, ori odată ce debarcaseră pe acest țărm pe care-l credeau ospitalier voiau să verifice. Nu dimineața, supunându-și prietenii la alte câteva ore de chin, ci chiar acum pe loc, cât mai repede dacă era posibil.

— Ești sigur Bill, că ai văzut, ceea ce cred eu că ai văzut?

— Sigur nu poți fii de nimic, în viața asta blestemată, dar înclin să cred că nu m-am înșelat.

Și așa se și dovedi. Nu departe de plaja în care se îngropaseră sun nisip epuizați, camarazii lor, după întâmplările nefericite întâmpinate pe mare se găsea un brâu larg de tufișuri. În spatele acestuia la vreo câțiva zeci de metri începea o pădure masivă. Nu puteau ști dacă era vorba de-o pădure seculară sau de un grup răzleț de arbori. Asta urmau să stabilească dimineța. Dar altceva era mai important. Așa cum prevăzuse Bill chiar la marginea acestei zone arboricole au distins la lumina lunii siluetele zvelte ale unor cocotieri. Cât ai clipi, ambii camarazi își aleseseră fiecare câte-un arbore, după care vreo duzină de nuci de cocos, au putut fi doborâte din fiecare pom.

]Abia dup-aceea cu ajutorul cuțitului lui Sam, care-și dovedi încă odată eficiența, au confecționat la repezeală un coș în care au fost adunate fructele.

Încărcați cu aceste trofee s-au reîntors pe plajă. De-abia după ce toate fructele au fost etalate în fața ochilor

camarazilor uimiți, aceștia au izbucnit în urale.

— Ura! strigă Iwana entuziasmată căreia de emoție îi dăduseră lacrimile, s-a sfârșit cu foamea și cu setea.

Sam făcu onorurile. cu cuțitul său miracuklos, desfăcu toate nucile, astfel încât camarazii s-au putut desfăta după pofta inimii. Abia apoi, când cele mai stringente nevoi ale corpului omenesc, foamea, dar mai ales setea au putut fi potolite, s-au putut gândi și la culcare. Poate c-ar fi trebuit să pună străji, dar toți erau atât de sfârșiți, încât ar fi fost o împietate, ca să mai pună pe cineva de pază, pe acest petec de pământ pe care-l credeau cu toții, în comparație cu ce trăiseră până acum, o bucată din Eden, sau chiar raiul pe pământ. În definitiv cine ar fi putut să-i agrezeze pe această plajă, pe al cărui nisip nu descoperiseră urme de om sau animale? Și-au săpat cu toții un sălaș sub nisip, și au închis ochii.

Când s-au trezit rând pe rând un soare strălucitor încingea nisipul de la suprafață. Din fericire staturile inferioare

dacă îi încălziseră în noaptea precedentă acum îi protejau de fierbințeala de la suprafață. Totuși astrul zilei devenise treptat atât de fierbinte încât era greu să îi mai suporte căldura. Prin urmare se treziseră dacă nu simultan la intervale foarte scurte de timp. Acum că mâncaseră miezul nucilor de cocos și se hrăniseră cu sucul lor setea cronică aceea sfâșietoare fusese învinsă, dar în locul acesteia se instalase o foame adâncă și poate la fel de cronică.

Deosebirea consta în aceea că foamea poate fi suportată mai ușor și nu-și exercită ravagiile atât de cumplit asupra organismului ca lipsa de apă. Trecuseră doar câteva zile bune în care nu mai puseseră nimic în gură, ori miezul câtorva nuci de cocos, nu putea înlocui o hrană mai consistentă de care duceau cu toții lipsă.

— Bună dimineața prieteni, îi salută prima Thea pe camarazii săi când a fost sigură că au făcut cu toții ochi.

— Bună dimineața și ție frumoasă prințesă, îi răspunse galant Stilwell. Cum ai dormit astă-noapte?

— Ca scăldată Ron, îi mărturisi

aceasta, fiindcă nimic nu era mai adevărat.

Oboseala fusese atât de profundă, încât dacă nu ar fi fost soarele ăsta arzător cu siguranță ar mai fi dormit cu toții cel puțin câteva ore în plus.

— Atunci cine dorește ca breakfastul să-i fie servit la pat? întrebă și Bill care ieșind primul de sub nisip se întinse după câteva fructe de cocos, care fuseseră plasate nu departe de "patul" lui.

Firește că nu putură refuza niciunul o asemenea ofertă, și fiecare își primi porția. Din păcate însă impactul cu nucile delicioase nu mai era acela de astă-noapte. Fructele se încălziseră cumplit, astfel încât au râs cu toții când Iwana a remarcat că era de parcă și-ar fi băut ceaiul. Între timp devenise atât de cald pe plajă încât privirea tuturor se îndreptă parcă de la sine asupra valurilor răcoroase care atingeau țărmul din apropiere. Până la urmă de parcă ar fi fost o înțelegere mutuală, se îndreptară înspre mal. Desigur fiecare ținea minte lupta de astă-noapte cu rechinul pe care o dusesse Sam, dar puteau spera că aici la mal, monștrii marini nu vor avea tupeul să apară. De altfel Ron, rămase de pază, în

timp ce amicii săi luară o baie binecuvântată. Apoi veni rândul acestuia.

— Aşa prieteni, acum să trecem la lucruri mai serioase hotărî Bill. Eu cu Sam vom încerca să pescuim ceva aici în eleşteul ăsta de aproape, arătă el, înspre un minigolf înconjurat de pământ care menţinea legătura cu golful mamă printr-un coridor îngust prin care era alimentat cu apă.

Avea toate motivele să presupună că anumite specii de peşti s-ar fi putut pripăşi şi-n acest mic lac de acumulare.

— Chiar aşa să faceţi băieţi îi lăudă Stilwell. Eu voi încerca să aprind focul cu ajutorul unei lentile, de la ornicul meu, care îmi va fi util în acest mod dacă tot nu mai merge.

— Iar eu cu Iwana o să adunăm vreascuri uscate din pădure se oferi tânăra soră a lui Bill, şi ambele prietene nici nu au mai aşteptat aprobarea băieţilor că au şi pornit la treabă.

— Ron mai aruncă o privire şi la marginea pădurii, pentru că încă nu avem idee unde am nimerit, îl sfătui grijuliu pentru securitatea fetelor, Bill.

— Oricum, aveam și așa de gând să o fac, Bill, îl asigură Stilwell.

Erau firește cu toții îngrijorați pentru că nu era exclus ca în pădurea virgină să se găsească și animale de pradă, deși această posibilitate era destul de mică. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. După ceva mai mai puțin de o oră un focșor vesel ardea la rădăcina unui cocotier care le oferea un pic de protecție împotriva razelor potopitoare ale astrului zilei care se ridicase destul de puternic la zenit. Câțiva pești dolofani pe care-I prinseseră Bill și Sam, mai ales acest din urmă cu lama cuțitului său, se rumeneau la jarul de alături, pe care-l adunase cu grijă Stilwell tocmai în acest scop. Au mâncat cu atâta poftă ca niciodată în viața lor, nici în cel mai select restaurant din Spania sau Portugalia.

— Unde se dovedește încă odată că foamea este cel mai bun bucătar din lume, declară Stilwell la sfârșitul mesei, după ce ca desert spărseseră câteva nuci de cocos.

— Ei și-acum ce urmează, prieteni? le adresa întrebarea Thea celor trei bărbați.

— Mai întâi vom stabili unde ne aflăm. Dacă este o insulă va trebui să ne reluăm viața de la început așa cum am făcut-o și în prima unde am aterizat cu avionul, a fost de părere Bill

— Poate fi locuită sau nu. În prima variantă nu vom mai rămâne multă vreme ca naufragiați. Vom găsi un mijloc de evadare pentru a ajunge într-un loc cât de cât frecventat, le insuflă tuturor speranța Stilwell.

Până la urmă hotărâră așa. Întrucât și de data asta Ron era cel mai puternic lezat din punct de vedere fizic, el va rămâne împreună cu fetele până ce Bill și Sam se vor fi reîntors din misiunea lor exploratorie.

Bill și Sam nu mai pierdură vremea ci o porniră, așa cum o mai experimentaseră în trecut să exploreze mai întâi porțiunea împădurită care împiedica accesul înspre interiorul insulei. Era greu de crezut că nimeriseră pe continent întrucât în cele câteva zile de furtună, nu se putuseră deplasa prea mult. Intenția lor era să găsească arbori înalți din vârful cărora să aibă o mai bună perspectivă

asupra bucății de pământ pe care nimeriseră. Nici măcar nu a durat cine știe ce până ce au dat de niște *sequoia gigantis*, și chiar un arbore din specia *yellow meranti*, despre care știau că sunt printre cei mai înalți din lume. În orice caz aproape, sau peste 90 de metri.

După ce s-au fixat asupra unui arbore potrivit pentru a realiza și ascensiunea, cei doi prieteni n-au mai ezitat să se aburce în sus. Nu a fost un lucru de mântuială să facă asta dar ajutându-se de cuțitul lui Sam, după mai mult de o jumătate de oră au câștigat suficientă altitudine pentru a cuprinde o vastă porțiune din jurul lor. Brâul de pădure se întindea pe câteva mile, iar dincolo de acesta se vedeau sclipind valurile albastre ale oceanului.

Și asta în toate punctele cardinale. Faptul că nimeriseră pe o insulă devenea o certitudine. De altfel nici nu era de crezut altceva din rațiuni mai sus amintite. După o vreme, după ce ochii li se obișnuiseră cu înălțimile, amândoi, Bill și Sam, văzură ceea ce doreau să afle sau mai degrabă sperau să afle cu toții. Pe partea opusă lor,

dincolo de brâul de pădure, se vedea clar cum un firicel de fum se înălța în sus. Mai întâi nu au fost siguri, fiindcă nu era exclus să fie și un auto-incendiu stârnit din cauze naturale în vale. În momentul când au văzut și niște puncte în mișcare, care nu puteau fi decât oameni nu au mai avut nicio îndoială.

— Păcat, scrâșni Bill, că nu dispunem de niciun instrument optic, pentru a fi siguri.

— Siguri suntem și așa Bill. Nu o să mai facem mult pe robinsonii pe insula asta. Unde sunt oameni, există și mijloace de evadare.

— Cu condiția să nu fie ei înșiși robinsoni la rândul lor, replică acesta.

Multă vreme scrutară depărtările, pentru a se convinge dacă nu izbutesc să vadă conturul unui vas, ascuns în vreun golf de partea cealaltă a insulei.

Acest lucru ar fi fost posibil, dar poziția lor aici sus să fii fost de așa natură încât să le interzică modalitatea de a-l vizualiza. Oricum ar fi fost, le devenise clar că singura posibilitate era să se convingă la fața locului. S-au coborât repede și s-au

grăbit să se reîntoarcă pe plajă, pentru a le împărtăși vestea cea bună și celorlalți.

— Ura! strigă Sam, când li s-a alăturat camarazilor. Nu suntem singuri pe insulă.

— E locuită? strigară ceilalți în cor.

— Atunci ar putea fi și băștinași, care nu întotdeauna sunt binevoitori cu cei care nimeresc accidental pe insula lor, se arătă sceptic, Ron.

— Nu cred că e cazul. Am văzut un firicel de fum, nu mai multe, și câteva punctulețe în mișcare. Nimic altceva. Mai degrabă un grup restrâns de oameni.

— Pot fi naufragiați, ca și noi, se îndoi același Ron.

— Pot fi orice, important este să ne convingem, încheie discuția Sam.

Fiindcă nu dispuneau de mai nimic, pentru ei era ușor să se mute dintr-un loc în altul. Thea și Iwana econoame cum erau au împachetat restul de pești fripți care nu fuseseră consumați mai devreme și cele câteva nuci de cocos. Aveau intenția în momentul când vor străbate insula care nu avea un diametru mai mare de 7-8 mile marine să caute și apa unui izvor, după

care tânjeau de atâta amar de vreme.

Bill și Sam, fiind cei mai sănătoși și mai în formă se oferiră să care calabalâcul, în ciuda protestelor lui Stilwell, care-și ceruse și el porția.

— Mai ai răbdare Ron. În curând o să ai parte de mai mult decât poți tu duce, îl avertiză Sam. Doar să ți se vindece spatele.

— Dar e aproape vindecăt.

— Bine zici, aproape! îl mustră Bill.

În sfârșit distanța de aproximativ 7 mile a fost străbătută, și chiar când mai era puțin până să străbată întreg brâul de vergetație au dat și de apele albasre și clare ale unui pârâiaș care curgea în vale. Cu cât nesaț, s-au repezit camarazii, pentru a-și potoli setea. O sete adâncă, organică, pe care nici sucul nucilor de cocos nu au putut-o potoli în întregime. Au băut pe săturate, și nicodată o băutură nu li s-a părut mai delicioasă.

— Face mai mult decât toate vinurile scumpe din lume, oftă Billy.

— De un lucru putem fi siguri Billy. De sete nu vom mai suferi niciodată pe insdula asta, se pronunță și sora lui, Thea.

Acum că dăduseră de apă, au trebuit

să mai zăbovească puțin. În sfârșit fetele puteau să se spele și să-și îngrijească toaleta, rugându-i pe cei trei bărbați să se îndepărteze.

— Dacă tot e să ne întâlnim cu semenii noștri ar fi de dorit cel puțin să arătăm... ca lumea, se prununță Thea, și desigur ca orice femeie din lume, Iwana nu avu nimic de obiectat din acest punct de vedere.

CAPITOLUL III

SURPRIZA

După aproape o jumătate de oră cele două prietene erau gata. Chiar la marginea junglei s-au oprit cu toții. Undeva străjuite de niște copaci răzleți se vedeau vreo 5 colibe, alcătuite din trunchiuri de copaci, în timp ce un firicel de fum ieșea pe coșul improvizate al uneia dintre ele. Era clar că nu puteau avea de-a face cu băștinași, ci mai degrabă cu niște coloniști sau naufragiați ca și ei. Curios era că nu se vedea țițenie de om în preajmă și singurul detaliu că aici locuiau totuși oameni. Era

acel nor de fum, semn că cineva pregătea mâncarea. Cu toate astea tabloul oferit era atât de idilic, încât chiar și fără a se mai sfătui au pornit-o cu toții, înspre acest gen de cabane, pentru a cerceta ce și cum. Bănuiau că locuitorii erau undeva în pădure sau pe plajă ocupați cu îndeletniciri domestice. Cu atât mai surprinși au fost când au auzit o voce oarecum batjocoritoare în spatele lor. Pasămite unul dintre aceștia ieșise dintr-o colibă adiacentă, și-și exprima la rândul său surpriza. Nu mai că nu știu de ce li se părea că vocea aceea șfichiuitoare o mai auziseră undeva, cândva, dar totuși, nu cu mult timp în urmă.

— *Caramba muchachos!* Se făcu din nou auzită vocea. dar asta e o surpriză de proporții. (*Nos amigos*) amicii noștri s-au întors acasă!

Când s-au întors pe călcâie, erau să pice din picioare. În cele mai rele coșmaruri la așa ceva nu sau putut gândi. Mai degrabă ar fi salutat întâlnirea cu niște băștinași ostili, decât cu asta. Cel ce stătea în fața lor rânjind, nu era altul decât... Juan Valladores ! Ținea și de data asta două

pistoale în mână și strigă peste umeri.

— Ia veniți afară compadres, să vedeți ce n-ați mai văzut. S-au întors fii risipitori!

Cât ai clipi din ochi camarazii noștri au fost înșfăcați și legați ca la carte după care au fost duși într-una dintre cabane.

Ce se întâmplase? După toate aparențele duși de valurile furtunoase ale oceanului dezlănțuit nimeriseră din nou pe una din insulele în care acest soi de pirați își căutau refugiul. Cu siguranță amenințați și aceștia de perspectiva furtunii sau poate că intenționau de la bun început să debarce pe insula asta. Prietenii noștri nimeriseră printr-un ghinion aproape incredibil tocmai peste acei de care reușiseră să scape cu prețul unor peripeții și suferințe inimaginabile. La o asemenea lovitură a sortii ce era să mai replici? Au fost atât de copleșiți de întorsătura dramatică a situației încât multă vreme nu au reușit să spună nimic.

Așteptau în tăcere și-și blestemau soarta nedreaptă. Dintr-atâtea mii de insule pe care oceanul li le punea la dispoziție

iată că nimeriseră pe acea unde ar fi dorit să debarce cel mai puțin. După câteva ore bune, și acum seara nu mai era departe, ușa cabanei lor se deschise și dona Dolores, însoțită de două gorile, le aduse un coș cu mâncare și un urcior cu apă. Au fost dezlegați pe rând, dar numai la mâinile din față, pentru în scurtul răgaz în care li se permitea să-și potolească foamea și setea.

— Cum ați ajuns din nou aici, nefericiților(*desgraciados*)?

Ochii celor două fete erau în lacrimi, dar nu au fost în stare să răspundă. Doar Bill, reuși să lege câteva cuvinte:

— Furtuna ne-a împins pe țărmurile astea dona Dolores. Furtuna și neșansa noastră.

Se vedea clar că nici această puternică femeie cel puțin până la venirea lor în contact cu blestematul acela de Valladores, nu rămăsese fără urmări după evadarea prizonierilor de pe cuter cu sprijinul acesteia. Până și ea nu rămăsese neatinsă de mâna răzbunătoare a piratului.

Un ochi îi fusese învinețit și se mai

cunoșteau chiar și pe fața ei atât de mândră și frumoasă urmele corecției administrate de iubitul și partenerul său. Cu un lucru bun tot se alesese din asta. Măcar izbutise săi cunoască la dimensiunea lui reală brutalitatea și lipsa lui de caracter, pe care o femeie îndrăgostită le descoperă de obicei mult mai târziu decât s-ar cuveni, pentru propriul ei beneficiu.

— Și ce are de gând Valladores acum cu noi, devreme ce suntem pe uscat? Doar nu-i mai suntem utili în sala cazanelor, întreabă și Ronald Stilwell pe mândra femeie.

— Asta numai el o știe. Ceva de lucru vă va găsi și vouă. Din momentul când v-am ajutat multe sau schimbat, Juan pare să nu mai aibă încredere în mine.

După ce au mâncat cu toții, resturile au fost strânse și femeia dispăru cu cei doi gealați. Tocmai faptul că dona Dolores nu mai primise permisiunea săi viziteze de una singură era grăitor în sine. De data asta probabil că evadarea va fi mult mai dificilă, dacă în general era posibilă. Oricum ar fi fost, erau datori să încerce fiindcă niciunul

dintre ei nu-și imagina că ar putea să suporte o ședere prelungită pe insulă sau vas, în puterea acestui om profund viciat.

Veni și noaptea iar starea prizonierilor nu se schimbă. Nimeni nu mai intră în cabana unde erau deținuți, nici măcar Valladores. Poate că nici acesta nu-și făcuse socotelile în ceea ce-i privește.

— Cum stai cu legăturile tale Bill? îl întrebă Sam, pe vechiul său prieten.

— Sunt foarte strânse, dar în momentul în care am fost legat, mi-am încordat mușchii cât am putut, pentru a le slăbi mai ușor ulterior.

— Și ai reușit?

— Nu încă, dar în câteva ore o să reușesc. Așa era Sam, întotdeauna plin de speranță. Bineînțeles că gândul fiecăruia nu era decât la evadare, și aceasta trebuia încercată cât mai curând posibil, pentru a nu-i da răgazul lui Valladores, să ia măsuri mai ample de siguranță, sau chiar să-i despartă.

— Sam îl rugă, Ronald pe prietenul său negru. Devreme ce suntem legați cu mâinile la spate, poziționează-te astfel încât să pot eu să încerc să-ți rod puțin

frânghia. Poate tot vei reuși tu apoi s-o slăbești definitiv, prin forța mușchilor tăi.

— Nu cred că ai dantura potrivită pentru asta Ron, dar aş putea eu să-ți întorc oferta.

Într-adevăr colții puternici ca de felină ai lui Sam erau mai potriviți pentru acest gen de muncă de masticăție. Așa au și procedat, numai că această treabă s-a dovedit a fii al naibii de laborioasă. Pe la legăturile lui Ron s-au perindat succesiv, Bill și Sam, concentrându-și forțele doar asupra acestora, dar cu toate astea mergea greu, extrem de greu.

Presupuneau că doar după câteva ore de muncă asiduă, să reușească ceva. Chiar în caz de reușită, abia urmau problemele dificile. Trebuiau să-și scoată paznicul sau paznicii din circulație de-o manieră silențioasă pentru a nu-l alarma pe Valladores și ciracii săi.

Odată rezolvată și această etapă venea la rând o alta la fel de grea. Trebuiau să desprindă o barcă de salvare de pe cuterul piraților unde cu siguranță rămăsese cel puțin o sentinelă de pază. Asta dacă nu aveau norocul de-a găsi barca

pitită undeva la mal de care se serveau pirații pentru a ajunge ope vas.

După aceea va urma din nou o călătorie hazardată pe mare, cu speranța că nu vor fi ajunși de pirați, și vor nimeri pe-o insulă mai primitoare.

Viitorul le părea nebulos, dar tot era mai bine decât să-și accepte soarta pe care le-o va hotărî acest pirat modern, odios. Bill, ca și restul bărbaților poate că s-ar fi putut împăca pentru o vreme cu soarta lor dar altfel stăteau lucrurile cu fetele, și de aceea trebuiau să facă tot ce era în puterile lor pentru a reuși.

Deja gura lui Bill se umpluse de câlții aceia desgustători și pe alocuri de sânge.

Rosese la funia asta, punându-și la bătaie incisivii cum nu-i mai folosise niciodată în viața lui.

Nici cu Sam lucrurile nu stăteau mai diferit. La intervale Stilwell încerca din răspuțeri încordându-se să scape de legături, dar eșua de fiecare dată. Poate că dacă ar fi dispus de forța prietenului său Sam, ar fi reușit. Chiar la un moment dat se întrebă și Bill dacă strategia aleasă

fusesse cea mai potrivită.

Stilwell, era încă slăbit, iar forțele sale diminuate. Acum era prea târziu să revină la alte procedee, fiindcă ar fi avut nevoie de aproape același timp de încercări, și deja depășiseră patru ore.

Trecuse de ora trei dimineața și fetele dormeau duse. Nu atât extenuarea fizică cât șocul pe care-l primiseră la vederea lui Valladores și-a oamenilor săi, presase asupra psihicului acestora diminuându-le rezistența. Cei trei prieteni preferaseră să nu le dea speranțe deșarte cu privire la tentativa de evadare, și s-au bucurat când acestea au izbutit să adoarmă în fine.

— Cu siguranță e trecut de trei dimineața, le aminti Ron. Ar trebui să ne dublăm eforturile pentru că acum este momentul prielnic. Peste o oră sau două nu ne mai rămâne răgazul necesar evadării.

Asta-l știa cu toții prtea bine, așa încât Sam și Bill își dublară eforturile. Pe Bill cel puțin începuse să-l doară dinții iar toată gura îi era năclăită de sânge. Dar avură câștig de cauză. După încă un sfert de oră legăturile lui Stilwell cedară. Acesta

se învârti prin colibă până ce găsi o bucată de tablă zincată cu marginile suficient de contondente pentru a-l face serviciul pe care și-l dorea.

Mai departe a fost floare la ureche. De-abia după ce bărbații se eliberară au trecut la legăturile fetelor. Bill îi puse o mână la gură surorii sale și-I șopti la ureche:

— Nu face zgomot Thea, am scăpat de legături și vom încerca să evadăm.

Ambele fete trezite de-acuma așteptau cu inima strânsă inițiativa celor trei bărbați în tentativa de evadare. Mai întâi Ron, apoi Bill, au început să spioneze printre despărțiturile între scândurile din care erau alcătuită cabana pentru a realiza cum era orânduită paza de afară.

— Doi inși stau la vreo 20 de metri depărtare în jurul unui foc de tabără.

— E clar că nu putem ieși prin față, întrucât ne-ar secera cu focul armelor lor, stabili Bill.

— Soluția e numai una. Ieșim pe partea opusă, scăldată în întuneric, și le cădem în spate opină Sam.

Au fost cu toții de acord că acesta

era planul cel mai bun pe care-l puteau aplica în condițiile date. Focul de tabără al piraților era plasat undeva la marginera junglei și dacă ar fi năvălit dinspre partea asta sau i-ar fi atras în junglă, ar fi fost mai lesne să-i doboare. Bill își și avea în cap scenariul unul sau doi dintre ei se vor sui într-un arbore iar celălalt îi va atrage pe cei doi până în preajma lui.

De aici vor sări în capul gardienilor, surprinși de acest atac neașteptat. Se porniră cu toții să lucreze cu frenezie la îndepărtarea cât mai silențioasă a scândurilor din peretele din spate al colibei.

Un lucru destul de greu de făcut, dar pe care cu forțele dublate de perspectiva evadării, aproape că reușiră. Deocamdată niciun zgomot suspect nu le arătă că fuseseră descoperiți. Totul era cuprins de liniște și pace.

Când deodată tresăriră îngroziți. O salvă de împușcături, ba, nu, mai multe salve sfâșiară liniștea nopții. Păreau să vină din toate părțile, după care auziră țipete de moarte. *Am fost descoperiți*, îi trecu prin minte fulgerător lui Bill, deși foasrte

curând, a trebuit să recunoască, că nu așa păreau să stea lucrurile.

Câteva împuşcături răzlețe se auziră și din zona cabanelor în care dormeau pirații, urmate de mai multe înjurături în limba spaniolă.

— Ce naiba se întâmplă aici? scrâșni Sam enervat de-a binelea, pentru că acum planul lor de evadare era periclitat de-a binelea.

Nu tot așa păreau să gândească prietenii săi Bill și Ron, care erau de părere c-ar trebui să folosească momentul acesta pentru a spăla putina.

După toate probabilitățile afară era în plină desfășurare o răfuială între pirați și de acest moment prielnic ar trebui să profite. Așa au și făcut. Au lărgit la repezeală spărtura ne mai ferindu-se să nu facă zgomot, și au ieșit cu toții afară. Au dat să se refugieze în zona junglei și dacă ar fi reușit acest lucru, ar fi avut bune șanse de mascare.

Numai că dintr-odată în fața lor a năvălit un grup de oameni pe care în semiobscuritatea care domnea în preajmă nu i-au putut vedea cum trebuie.

Vorbeau o limbă pițigăiată, sau întrucâtva păsărească, care însă lui Bill îi părea oarecum cunoscută. N-a mai avut vreme însă să-și amintească, pentru că în momentul următor Bill primi o lovitură de măciucă, în moalele capului, care-l transportă în lumea visurilor.

Când Bill își reveni din leșin, i se părea că deși rămăsese pe loc, era în plină mișcare. La început îi veni greu să se dezmeticească, dar încetul cu încetul memoria îi reveni în întregime. Erau pe punctul de-a evada pentru a doua oară din prizonieratul lui Valladores, când în ultima clipă siluete întunecate au năvălit în fața lor și a fost doborât la pământ. Ce se petrecuse în tabăra piratului spaniol nu putu să-și dea seama cu claritate dar ceva tot bănuia el. Valladores fusese atacat chiar în fieful său, probabil de o bandă rivală. Dar oare nu s-ar fi putut tot atât de bine să fie o descindere planificată a autorităților care-i luaseră urma acestui spaniol brutal și alunecos? La gândul unei asemenea probabilități fericite inima lui Bill începu să-i bată cu putere. Asta ar

însemna nici mai mult nici mai puțin sfârșitul tuturor chinurilor lor, repatrierea și aducerea fetelor în siguranță. În sfârșit sar achita de misiunea pe care și-o asumase când îi promisese mamei sale disperate că i-o va înapoia vie și nevătămată pe sora lui și fiica ei, Thea, în căutarea căreia plecase. Avea să fie însă profund dezamăgit, în momentul când fața zbârcită a unui marinar chinez cu ochii alungiți își făcu intrarea în cabină. Abia acum când vru să se ridice în capul oaselor realizează că fusese din nou legat. Un polițist nu ar proceda așa decât dacă ar fi fost confundat cu unul dintre oamenii piratului.

— Tu stă la tine cuminte la pat, altfel primește de la Hoang Li, din nou lovitură la cap, i se adresă acesta, într-o englezească înfiorătoare.

— Unde sunt camarazii mei? mai apucă să sună Bill, recăzând din cauza slăbiciunii care-l cuprinsese dintr-odată, îndărăt, iar nu din partea amenințărilor chinezului.

— Tu, tace, timp nu este discutat cu tine, mai mormăi chinezul, după ce-i verificase cu atenție legăturile.

— Drace, nu se putu abține să nu ofteze Bill. Din lac în puț, și încă de două ori. Parc-am fi blestemați. Și chiar așa era. Pe când se socotiseră salvați, nimeriseră exact în bârlogul aceluia de care dorea să scape. Și pe când se pregăteau de evadare nimeriseră după toate probabilitățile în mâinele unei alte bande de pirați, de data asta asiatici, poate mai dură și lipsită de scrupule decât banda lui Valladores.

Ce s-o fi ales de acesta, dar mai întâi de toate ce s-o fi ales de prietenii mei? Era singur închis în cabina îngustă, iar despre Sam, Ron și cele două fete, nicio urmă. Nu cumva fuseseră uciși cu toții în momentul încăierării și faptul că el mai era încă în viață să se datoreze prăbușirii sale instantanee la pământ în momentul când recepționase acea lovitură teribilă în moalele capului care-l făcuse să-și piardă cunoștința? La gândul acesta cumplit inima curajosului tânăr care era Bill Gazon se strânse ca într-o menghină.

SFÂRȘIT

NR.65 TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR

Fiecare volum cuprinde o povestire completă !

**În numărul următor:
TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR**